

synet til, hvad der maatte anses for at være Grundreglen, den Regel, som havde sin Rod i selve Grundloven; thi det var mig klart, at dersom man ikke tog dette faste Stæde, vilde man let ledes vild, ligesom stykkes bort i den Strøm af Citater, som jeg vidste, det ærede Mindretal havde paa rede Haand. Men det viste sig igaar, at det ærede Medlem selv kom til at pege paa Grundloven, og det var da, som om der gik en Nist i Skyen, og paa engang alle hans Argumenter saae ud som Lællelys, der aldeles blegnede i dette Skin. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkelthederne, og jeg føler aldeles ikke min Værdighed som Ordfører krænket ved at tilstaa, at det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bosjen), som i en længere Mærce har været Formand for Finantsudvalget, og i selve Livet har haat Leilighed til at følge hele denne Udvikling, naturligvis maa være bedre inde i denne Sag end jeg, som har haat forholdsvis kort Tid til at sætte mig ind i denne store Sag, som jeg tror omfatter en Litteratur af ikke saa Lufinde Stør. Jeg forlader derfor foreløbig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimstad) med Hensyn til dette første Punkt. Det andet Punkt, jeg tillod mig at skyde frem i Forgrunden, var rettet til den ærede Kultusminister, og jeg gjorde det netop i Anledning af, at det var dette Punkt, som var skudt frem som en Epidi i den Skrivelse, der blev affendt fra Statsrevisionen til den ærede Minister, da Reservefonden kom paa Tale. Jeg behøver ikke nærmere at opløse og gjen tage den besjendte Ytring, som vi vist Alle kunne uden ad, der findes i Statsrevisionens Betænkning af 1870—71, og som den ærede Minister har vedkjendt sig Forfatterstabet til, men jeg beklager kun, at den høitærede Minister, uagtet han gjentagne Gange blev særlig opfordret dertil af det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds, ikke ligefrem erklærede, at han nu ikke længere havde den Mening, som han havde, da han frev disse Ord i Betænkningen for 1870—71. Jeg har meget nøie lagt Mærke til den høitærede Ministers Udtalelser, og jeg kan paa ingen Maade finde, at han kan komme bort fra den naturlige Mening, som ligger i hans Ord. Han har gjort, hvad jeg vil kalde et mafferet Tilbageset. Han har søgt at bortforklare den Mening, som naturligt maatte ligge deri, og jeg lægger ikke liden Vægt paa, hvad den ærede Minister dengang har udvillet som Statsrevisor, og det saameget mere, som jeg tror, at det er almindelig anerkjendt, at den meget ærede Mini-

ster har røgtet dette Hverv med stor Dygtighed. Det er derfor et af de Punkter, som jeg tror staa fast. Det er jo erkjendt, at der ingen Forandring er foregaaet med Hensyn til Theatrets Reservefonds Stilling, siden disse Ord bleve skrevne i Betænkningen; Forholdet er nu, som det dengang var. Men naar man nu spørger, pegende paa disse Udtryk i Betænkningen: hvorledes var Forholdet dengang, saa finde vi med Hensyn til Betydningen af Reservefonden en Henvisning til Finantsloven for 1856—57 § 10, Konto E. c. Naar vi staa op i denne Finantslov, finde vi naturligvis ikke Meget i selve den tørre Finantslov, hvor Reservefonden er omtalt, men vi maa efterse Anmærkningerne, som jo altid give Fortolkningen; og jeg vil da minde den meget ærede Minister om, at i Anmærkningerne til denne Finantslov staa der Pag. 49 — jeg oplæser nøiagtigt det, der staaar. Efter at der igrøvt er udvillet, hvortil Reservefonden kan benyttes, hedder det: „Det er igrøvt en Selvfølge, at lige Anvendelser af Reservefonden kun maa kunne ske efter speciel Bevilling.“ Jeg tror derfor at kunne staa fast, at forudsat, at den høitærede Minister ikke erklærer, at han har forandret sin Mening, ere vi berettigede til at anføre ham til Støtte for, at Reservefonden heller ikke nu kan røres uden Bevilling. Det er et Udtryk, som det ærede Mindretal — jeg veed det meget godt — ikke holder rigtig af; han finder det aldeles ligegyldigt o. f. v., men netop derfor lægger jeg saa meget mere Vægt derpaa og mener, at det er et Punkt, vi skulle holde fast paa. — Jeg skal dernæst gaa over til det andet Indstillingspunkt, hvorom jeg kan fatte mig forholdsvis meget kort. Det er jo den Ansøelse, det ærede Mindretal gjør gjældende, at det gjælder om at udvide Begrebet „Drift“ saa meget som muligt, at faae saa Meget som muligt ind deri; thi det ærede Mindretal gaar ud fra, at til Theatrets „Drift“ kan Reservefonden bruges, men derimod ikke til Theaterbygningen eller til, hvad det da navnlig gjælder om at bortfortolke — det er den Udvei, man griber til — „Udstyr“, som Udtrykket er i Theaterloven. Nu forekommer det mig, at Alt, hvad der er sagt for og imod i den Henseende, er — hvilken Vægt man igrøvt vil lægge derpaa — dog som at gaa over Bækken efter Vand, idet det synes mig, at man først og fremmest maa spørge om et saadant Ords naturlige Mening, altsaa i dette Tilfælde om, hvad Ordet Udstyr betyder ifølge almindelig